

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΟΓΙΣΙ ΚΑΙ Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ

('Από ένα σπάνιο και δυσπρόσιτο περιοδικό του παλαιού καλού καιρού, παίρνουμε το παρακάτω κομμάτι, σχετικά με τη ζωή και τις ιδιοτροπίες των 'Ελλήνων λογίων και δημοσιογράφων της εποχής. Είμαστε βέβαιοι ότι θα διαβάσετε μ' ενδιαφέρον τις πληροφορίες αυτές, τις έντελλως άγνωστες και περίεργες).

'Ο 'Αγ. Παράσχος είνε αδύνατον να ζήσει, αν δεν πιη έναν καφέ την ώρα.

'Ο Σουρής αδύνατον να δειπνήσει, πριν δειπνήσει ο Βλάχος.

'Ο Βλάχος αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν διαβάσει 4 στίχους του Παλαμᾶ.

'Ο Παλαμᾶς αδύνατον να σηκωθῆ από τὸ κρεβάτι του, αν δεν διαβάσει 8 στίχους τοῦ Κάλδου.

'Ο Προβελέγγιος αδύνατον να γευματίσει, αν δεν παίξει εμάους.

'Ο Γαβριηλίδης αδύνατον να πιη καφέ, αν δεν ιδρώσει ένα νέο περικωδικό.

'Ο 'Αννινος αδύνατον να ελιθῆ ένα λογαπιάγνιο, αν δεν γελάσει προκαταβολικῶς γι' αὐτό.

'Ο Δαμιτέρους αδύνατον να βγῆ στο δρόμο, αν δεν φορέσει ἄνθος στην κοιμιδοχῆ του.

'Ο Κακλαμάνος αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν κρατάει τὰ γάντια του.

'Ο 'Ιωάν. Καμπούρογλου δεν περνᾶ ἡμέρα χωρίς να βαφτίσει κ' ένα νέο λόγιο.

'Ο Δροσίνης αδύνατον να φάῃ, αν δεν πιη μιὰ Γερμανικὴ λέξι.

'Ο Ροϊδης αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν κλείσει τὸ καφενεὸ τοῦ Ζαχαράτου.

'Ο Δημ. Κορομηλάς αδύνατον να καπνίσῃ, αν δεν εικνευσθῆ τὴν ὁπθεσι ἐνὸς νέου δράματος.

'Ο Καζᾶζης αδύνατον να γράψῃ, αν δεν μεταχειρισθῆ τις λέξεις «ιστορικὴ εξέλιξις» καὶ «ἀλληλεγγύη».

'Ο Δημ. Γρ. Καμπούρογλου αδύνατον να κοιμηθῆ, αν δεν φράξῃ ένα τουλάχιστον γλῆκισμα.

'Ο Βελλιανίτης δεν κοιμάται ἐπίσης, αν δεν ἀνακαλέσει στὴ μνήμη του τὰ ὀνόματα ἑξὼν τῶν Ρώσων συγγραφέων.

'Ο Πολέμης, αν δεν ἀναγνώσει τὸν «Ἐρωτόκριτο».

'Ο Παγανέλης, αν δεν χαριτίσει ὑποκλιτικῶς καὶ φιλοφρόνως τὴν γυναίκα του.

Καὶ ὁ Σπανδωνῆς, αν δεν πεισθῆ ὅτι ἐκοιμήθηκε διὰ ἡ πόλις.

πάλι ἡ Μαργκό.

Αὐτὸς τώρα τὰ ἔχασε.

—Διάθλοε! φώναξε κατὰπληκτος, "Ἐκανα λάθος μέσα στο σκοτάδι. Κυρία μου, σὰς ζητῶ συγγνώμην. Νόμιζα πὸς εἰσάστε ἡ Μαργκό, ἡ γυναίκα μου. Θεέ μου! Συγχαράστε με, κυρία! Αὐτὸ τὸ καταραμένο σκοτάδι... Κυρία μου, σὰς ζητῶ χίλιες φορές συγγνώμην...

—Πηγαίνετε, κύριε! Πηγαίνετε!... Σὰς παρακαλῶ... Πηγαίνετε... ψιθύρισε ἡ Μαργκό μὲ δακρυσμένα μάτια.

Κι' ἀπόμεινε πάλι μονάχη κάτω ἀπὸ τὰ πολύχρωμα γιαπωνέζικα φαναράκια. Να!... Ἦταν μιὰ κλέφτρα. Μιὰ κλέφτρα τοῦ ἔρωτος... Κι' ἡ Μαργκό ἄρχισε νὰ κλαίει, θωβά, σκύθοντας τὸ κεφάλι, ἐνὸ τὸ μεγάλωνο τῆς ὄρχηστρας ἀνήγγελε: Μιὰ περιπέτεια μέσα στο σκοτάδι: Φόξ - τρότ.

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΒΛΑΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΟΧΙ ΚΑΡΔΙΑ !...

Στὸν κάλο λῆς καὶ μὲ πατάς,
ὅταν ἀγάτες μοῦ ζητᾶς !...
Ἐθνησιμένα αν ὀρέγεται στὸ πλάι μου νὰ ζήσης,
ζήτα μου χάδια καὶ φιλιά,
ζήτα μου χέρια κ' ἀγκαλιά,
ὄνα μονάχα πρόσεξε, καρδιά μὴ μοῦ ζητήσεις...

Πότε τὴ μιὰ στὴ γαλανή,
καὶ πότε στὴ μελαχροινή,
ὀλόκληρη τὴ μοίρασα μὲς στῶν φιλίων τὴν πλάνη.
Κι' αὐτὸ τὸ λίγο, ποὺ βαθειά
τ' ἄκουες, ῥέ, νὰ χτυπᾶ, ξανθιά,
γιὰ τὸ τραπέζι τοῦ ἔρωτα, οὔτε μεζὲς δὲν φτάνει...

Αὐτὸ τὸ λίγο τὸ μικρό,
ποὺ ἀκόμα μένει τρυφερό,
γιὰ τὴν κυκλοφορία μου πάλαινα νὰ τὸ σώσω.
Μὴν κάνεις πὸς μοῦ τὸ ζητᾶς,
κι' ἄσε γλυκὰ νὰ μὲ κυττάς,
γιατὶ τὸ ῥίχνω στὰ σκυλιά, παρὰ νὰ σοῦ τὸ δώσω !

Ζήτα μου χέρια δυνατά,
κι' ἔχω — πρὸς γνῶσι σου — ἀπ' αὐτά.
Καὶ μὴ φοβάσαι νὰ τὸ πῆς, γιατί δὲν εἶσαι ἡ πρώτη.
Ζήτα μου σπλήνα, νεφραδιά,
—χαμένα κ' ἄστατα κομμά !...
κι' ἀφοῦ γι' ἀγάτη μοῦ μιλάς, ῥῶτα με γιὰ σπρότι...

"Ὅστε παρὰ τις καρδιές,
κι' ἐγὼ τὰ λέω αὐτὰ λαδιές,
ἀφοῦ δταν τὶς γυρεύετε τὸ κάνετε, ῥέ μοῦθρες,
μόνο καὶ μόνο ἀπὸ σκοπὸ,
ἀπάνω μ' ἔνα σο' ἀγαπῶ,
γιὰ νὰ στραγγίζετε ἀπ' αὐτὲς τὸ αἷμα μου, κακοθρες !...

Η ΣΧΟΛΙΑΡΟΠΟΥΛΑ

Τὸ μεσημέρι ὅταν σχολινᾶς,
κι' ἀπὸ τὸν καφενὸ περνᾶς,
με τὴν κοδιά τὴ κανονέ, ποὺ ἀνοίγει σὰν καυτᾶνα,
ἀπὸ τὴ μέση τὴ σφιχτή,
μέχρι τὴ γάμπα τὴ στρωτή,
δὲν ἔξω, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅσαν ὀρτικουάνα !...

Ἐκεῖνη ἡ μάνα σου ἡ κοιτή,
ποὺ μοναχὴ σὲ παρατεῖ,
μέσα στοὺς δρόμους νὰ γυρνᾶς, ὄσπου νὰ ξεσκόλλισῃ,
δὲν τὸ φαντάστηκε ποτέ,
ὅτι μπορεῖ — ἔλα, Χριστέ !...
νὰ μ' ἀντικρίσης ἔαρνικὰ καὶ νὰ μὲ συμπιθήσης !

"Ἄς ἔχει χάρι ἀγκαλιά,
ποὺ ἐὼν κιντᾶζεις χαμηλά,
ἀλλέος, δίχως χωρατὰ, ἐντὸς τῆς ἐδδοῦαδος,
ἀπόστα καὶ ἔαρνικὰ,
θὰ διαβάσει στὰ χρονικά :
«Ἀπαγωγή τοῦ 'Αγγελοῦ ὑπὸ ἄρσενικουάδος !...»

Καὶ τώρα, λέγε μου καὶ σὺ,
ἔτσι νὰ δῆς μοῖρα χρυσή,
σὰν σὲ ρωτᾶει ὁ δόσκαλος καὶ σ' ἔχει ἀτέναντι τοῦ,
περὶ φωνῆς ὀρμιατικῆς,
μέσης καὶ ἐνεργητικῆς,
παρατηρεῖς αν γίνεται παθητικὴ ἡ δική του !

Ἐγὼ στὴ θεσι του, μικρό,
ἀντὶ νὰ χάνω τὸν καιρό,
καὶ τῶν ὀρμιατικῶν νὰ ρωτῶ τις τὸς διαθεσεις,
θὰ σοῦλεγα πλατεῖα φαρδιά
ἄσες γιὰ σὲ ἔχω στὴν καρδιά,
καὶ τις δικές μου στὴ στιγμή θὰ μάθαινες προθεσεις...

Κι' ἀντὶ νὰ σὲ ρωτῶω, καλή,
πὸς κλίνεται ἡ κεφαλή,
καλύτερα στὰ στήθη μου δὲν ἔβαν νὰ τὴν κλίνης,
καὶ σ' ἀρθρὸ πληθυντικῶ,
μ' αὐτὸ τὸ στόμα τὸ γλυκό,
φιλιά εἰς πτώσιν γεννητικὴν νὰ παίρνης καὶ νὰ δίνης :

Ο ΑΓΓΕΛΗΣ